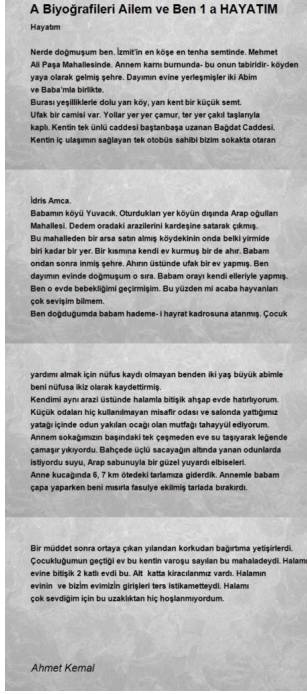

Ailem Ve Ben 1B Hayatım

– EDİP GÜL · 28 Ağustos 2023

Hayatım

Nerde doğmuşum ben. İzmit'in en köşe en tenha semtinde. Mehmet Ali Paşa Mahallesi. Annem karnı burnunda- bu onun tabiridir-köyden yaya olarak gelmiş şehre. Dayımın evine yerleşmişler iki Abim ve Baba'mla birlikte.

Burası yeşilliklerle dolu yarı köy, yarı kent bir küçük semt. Ufak bir camisi var. Yollar yer yer çamur, ter yer çakıl taşlarıyla kaplı. Kentin tek ünlü caddesi baştanbaşa uzanan Bağdat Caddesi. Kentin iç ulaşımın sağlayan tek otobüs sahibi bizim sokakta otaran İdris Amca.

Babamın köyü Yuvacık. Oturdıkları yer köyün dışında Arap oğulları Mahallesi. Dedem oradaki arazilerini kardeşine satarak çıkmış. Bu mahalleden bir arsa satın almış köydekinin onda belki yirmide biri kadar bir yer. Bir kısmına kendi ev kurmuş bir de ahır.

Babam ondan sonra inmiş şehre. Ahırın üstünde ufak bir ev yapmış. Ben dayımın evinde doğmuşum o sıra. Babam orayı kendi elleriyle yapmış. Ben o evde bebekliğimi geçirmişim. Bu yüzden mi acaba hayvanları çok sevişim bilmem.

Ben doğduğumda babam hademe-i hayrat kadrosuna atanmış. Çocuk yardımı almak için nüfus kaydı olmayan benden iki yaş büyük abimle beni nüfusa ikiz olarak kaydettirmiş.

Kendimi aynı arazi üstünde halamla bitişik ahşap evde hatırlıyorum. Küçük odaları hiç kullanılmayan misafir odası ve salonda yattığımız yatağı içinde odun yakılan ocağı olan mutfağı tahayyül ediyorum.

Annem sokağımızın başındaki tek çeşmeden eve su taşıyarak leğende çamaşır yıkıyordu. Bahçede üçlü sacayağın altında yanan odunlarda istiyordu suyu, Arap sabunuyla bir güzel yuyardı elbiseleri.

Anne kucağında 6,7 km ötedeki tarlamıza giderdik. Annemle babam çapa yaparken beni mısırla fasulye ekilmiş tarlada bırakırdı. Bir müddet sonra ortaya çıkan yılandan korkudan bağırtıma yetişirlerdi.

Çocukluğumun geçtiği ev bu kentin varoşu sayılan bu mahalledeydi. Halamın evine bitişik 2 katlı evdi bu. Alt katta kiracılarımız vardı. Halamın evinin ve bizim evimizin girişleri ters istikametteydi. Halamı çok sevdiğim için bu uzaklıktan hiç hoşlanmıyordum.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 30.4.2013

A Biyografileri Ailem ve Ben 1b Hayatım

eed

Nerde doğmuşum ben. İzmit'in en köşe en تنها semtinde. Mehmet Ali Paşa Mahallesi. Annem karnı burnunda- bu onun tabiridir-köyden yaya olarak gelmiş şehre. Dayımın evine yerleşmişler iki Abim ve Baba'mla birlikte.

Burası yeşilliklerle dolu yarı köy, yarı kent bir küçük semt. Ufak bir camisi var. Yollar yer yer çamur, ter yer çakıl taşlarıyla kaplı. Kentin tek ünlü caddesi baştanbaşa uzanan Bağdat Caddesi. Kentin iç ulaşımın sağlayan tek otobüs sahibi bizim sokakta otaran İdris Amca.

Babamın köyü Yuvacık. Oturdıkları yer köyün dışında Arap oğulları Mahallesi. Dedem oradaki arazilerini kardeşine satarak çıkmış. Bu mahalleden bir arsa satın almış köydekinin onda belki yirmide biri kadar bir yer. Bir kısmına kendi ev kurmuş bir de ahır. Babam ondan sonra inmiş şehre. Ahırın üstünde ufak bir ev yapmış. Ben dayımın evinde doğmuşum o sıra. Babam orayı kendi elleriyle yapmış. Ben o evde bebekliğimi geçirmişim. Bu yüzden mi acaba hayvanları çok sevişim bilmem.

Ben doğduğumda babam hademe-i hayrat kadrosuna atanmış. Çocuk yardımı almak için nüfus kaydı olmayan benden iki yaş büyük abimle beni nüfusa ikiz olarak kaydettirmiş.

Kendimi aynı arazi üstünde halamla bitişik ahşap evde hatırlıyorum. Küçük odaları hiç kullanılmayan misafir odası ve salonda yattığımız yatağı içinde odun yakılan ocağı olan mutfağı tahayyül ediyorum.

Annem sokağımızın başındaki tek çeşmeden eve su taşıyarak leğende çamaşır yıkıyordu. Bahçede üçlü sacayağın altında yanan odunlarda istiyordu suyu, Arap sabunuyla bir güzel yuyardı elbiseleri.

Anne kucağında 6,7 km ötedeki tarlamıza giderdik. Annemle babam çapa yaparken beni mısırla fasulye ekilmiş tarlada bırakırdı. Bir müddet sonra ortaya çıkan yılandan korkudan bağırtıma yetişirlerdi.

Çocukluğumun geçtiği ev bu kentin varoşu sayılan bu mahaladeydi. Halamın evine bitişik 2 katlı evdi bu. Alt katta kiracılarımız vardı. Halamın evinin ve bizim evimizin girişleri ters istikametteydi. Halamı çok sevdiğim için bu uzaklıktan hiç hoşlanmıyordum.

Ahmet Kemal